

ÎNCHEIERE

08 octombrie 2014

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Vera Macinskaia
Dumitru Mardari

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către
Mina Arnaut

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Ninei Arnaut împotriva
Minei Arnaut cu privire la revendicarea bunului și înlăturarea obstacolelor

împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 13 mai 2014 prin care a fost
respins apelul Minei Arnaut și menținută hotărârea Judecătoriei Telenești din
16 ianuarie 2014, prin care acțiunea a fost admisă

constată:

La 08 octombrie 2013, Nina Arnaut, a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Minei Arnaut cu privire la revendicarea bunului și înlăturarea
obstacolelor.

În motivarea acțiunii a indicat că dânsa deține în proprietate un teren cu
destinație pentru construcții și anume terenul aferent casei de locuit cu suprafața de
0,38 ha situat în sat. Văsieni, r-nul Telenești, fapt confirmat prin certificatul cu
privire la dreptul de proprietate eliberat de notarul de stat Ina Sandu la
18 septembrie 2009 și înregistrat în Registrul bunurilor imobile la
30 septembrie 2009 cu numărul cadastral 8958102007.

Menționează că Mina Arnaut este vecina dânsei de mai mulți ani, cu care
este și rudă apropiată.

Susține că în perioada cât a fost în viață soțul ei Arnaut Ivan, pârâta nu a
înaintat careva pretenții privitor la teren, dar după decesul soțului între dânsele au
apărut conflicte, deoarece pârâta pretindea la o parte din terenul ce-i aparține cu
drept de proprietate.

Declară că deoarece ea nu a cedat acest teren, Mina Arnaut a înaintat acțiune
în instanța de judecată prin care a solicitat anularea titlurilor de autentificare a
dreptului deținătorului de teren pe numele său și pe numele reclamantei, motivând
că primăria ilegal ar fi introdus în titlul Ninei Arnaut o porțiune de teren ce-i
aparține lui Mina Arnaut.

Explică că prin hotărârea Judecătorei Telenești din 28 noiembrie 2012, menținută în vigoare prin decizia Curții de Apel Bălți din 06 iunie 2013, cererea Minei Arnaut a fost respinsă.

Relevă că deoarece Mina Arnaut nu a reușit s-o deposeze de terenul la care pretindea nici prin hotărârea judecătorească, aceasta a hotărât să ocolească toate căile legale de soluționare a litigiilor și în mod abuziv a ocupat o parte din terenul ei, astfel încât la 07 septembrie 2013 pe ascuns și pe timp de noapte, a mutat gardul ocupând ilegal o parte din terenul ce-i aparține.

Indică reclamanta că a încercat să-și recupereze terenul ocupat ilegal, dar pârâta a acționat violent, amenințând-o cu arma pe care o poseda, fapt ce a dus la sesizarea organelor de poliție.

Prin urmare, Mina Arnaut a fost sancționată contravențional în temeiul art. 104, 354 și art. 355 Cod contravențional, fiindu-i aplicate sancțiuni sub formă de amenzi, cu toate acestea, problema oricum nu a fost soluționată, gardul rămânând așa cum l-a schimbat pârâta.

Afirmă că având drept scop soluționarea litigiului pe cale extrajudiciară, s-a adresat primăriei sat Văsieni, în urma căruia a fost întocmit un act ce confirmă faptul că Mina Arnaut i-a acaparat o parte din teren.

Susține că circumstanțele create au determinat-o să se adreseze în instanța de judecată în vederea revendicării terenului ocupat abuziv de către Mina Arnaut și înlăturarea obstacolelor în folosirea terenului.

Făcând referire la prevederile art. 374 alin. (1) Cod civil, solicită obligarea Minei Arnaut de a revendica din posesia ilegală terenul cu suprafața de 48 m² cu înlăturarea obstacolelor puse de acesta în folosirea terenului dat, precum și încasarea din contul pârâtei a tuturor cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea Judecătorei Telenești din 16 ianuarie 2014, acțiunea depusă de Nina Arnaut a fost admisă, cu revendicarea de la Mina Arnaut în folosul Ninei Arnaut suprafața de teren de 48 m. p. Mina Arnaut a fost obligată să nu creeze reclamantei Nina Arnaut obstacole în folosirea terenului revendicat.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 13 mai 2014 a fost respins apelul declarat de Mina Arnaut și menținută hotărârea primei instanțe

La 27 iulie 2014 Mina Arnaut a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea integrală a deciziei instanței de apel cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia contestată, menționând că este ilegală și neîntemeiată.

Declară că instanța eronat a reținut că reclamanta a anexat înscrisuri ce atestă dreptul de proprietate, deoarece la materialele pricinii nu este prezentat titlu de autentificare a dreptului deținătorului de teren, în care ar fi indicat planul respectivului teren cât și dimensiunile lui.

Indică că instanța nu a luat în considerație explicația recurentei precum că gardul pe care l-a construit este mutat conform hotarelor vechi.

Menționează că instanța de judecată nu a luat în considerație că specialistul OST Telenești a declarat că lucrările de stabilire a hotarelor nu au fost posibile, deoarece nu s-a ajuns la un numitor comun și s-a rămas la vechiul plan.

Totodată precizează că actualizarea hotarelor a avut loc în anul 2009 și nu în 2010 așa cum a reținut instanța de judecată, în acest context precizând că data

efectuării actualizării este de 01 iulie 2009 când a fost efectuat planul cadastral geometric și care este anexat la materialele cauzei. Indică că acest plan totuși este unul ilegal, deoarece art. 18 din Legea cadastrului bunurilor imobile prevede ca o condiție obligatorie pentru planul geometric acordul vecinilor terenului a căror hotare se stabilesc.

Susține că acest plan a fost prezentat în instanța de judecată doar în copie, cu semnătura avocatului că corespunde originalului, deși nu este înregistrat la OCT Telenești, lipsește semnătura executantului și sunt efectuate modificări cu pixul a dimensiunilor necertificate.

Declară că din aceste prevederi legale reiese că stabilirea hotarelor dintre vecini se face prin acordul vecinilor a căror hotare se stabilesc, iar situația din litigiu, urma ca pe acest plan să fie și acordul Minei Arnăut nu doar al lui Alexei Parpalac care este vecinul doar cu o parte din teren.

Mai afirmă că instanța de fond menționând că Actul de constatare din 07 ianuarie 2013 nu corespunde cerințelor legale, totuși l-a admis ca probă în latura suprafeței terenului litigios.

Invocă că respectivul act de constatare nu întrunește condițiile de admisibilitate a mijloacelor de probă și urma a fi exclus de către instanța de judecată din lista mijloacelor de probă.

Prin urmare, consideră că administrând o probă ce nu urma a fi administrată instanța a stabilit că suprafața dintre latura 25-27 constituie 48 m. p., însă atât în motivarea acțiunii cât și în actul de constatare nu este indicat modul de calcul al respectivei suprafețe.

Declară că potrivit intimatei, rezultă că recurenta a depozitat-o de teren prin unirea punctului 25 cu 27, astfel conform planului reiese că intimata a depozitat-o de terenul ce se conține în triunghiul 25-26-27.

Indică că potrivit planului cadastral dimensiunile respectivelor laturi sunt de 6,25 m, 3,55 m, iar potrivit calculelor matematice, suprafața cuprinsă între respectivele laturi este de 9 m. p și nici de cum 48 m. p.

Susține că chiar dacă s-ar admite că au fost unite punctele 25 și 27, conform planului, atunci acest teren a fost luat de la dânsa din proprietate, deoarece triunghiul ce se formează unind aceste puncte îi aparține conform planului cadastral geometric anexat la materialele dosarului.

Conchide recurenta că astfel, intimata nu este cea care ar urma să revindice terenul, ci dânsa deoarece anume ea a fost depozitată nelegitim de această porțiune de teren.

Explică că printr-un demers înaintat în instanța de judecată a solicitat să fie impus OCT Telenești să efectueze măsurile la fața locului, demers care a fost respins de instanța de judecată, ne fiind elucidate concret circumstanțele și a lipsit recurenta de dreptul de a avea o apărare eficientă.

Făcând referire la art. 372 CPC solicită efectuarea măsurilor terenului litigios și stabilirea hotarelor conform titlurilor legale, autentificarea deținătorului de teren, deoarece la moment intimata deține o suprafață mai mare decât cea atribuită dânsa cu titlu de proprietate.

La fel menționează că planul cadastral al ei și al intimatei au mai multe diferențe ale lungimilor laturilor terenului.

Ulterior, la 07 august 2014 Mina Arnaut a depus cerere de recurs suplimentară invocând că la dosar nu există nici o probă care ar confirma că dânsa ar fi atentat la terenul vecin, acest fapt ne fiind confirmat prin careva măsuri de teren.

Apreciază actul de constatare din 24 septembrie 2013 ca fiind unilateral și dubios dar conține informații veridice, precum că ambele părți dețin cu patru ari mai mult decât li se cuvine. De asemenea în acest act este menționat și faptul că hotarul precis dintre ambii vecini nu este cunoscut.

Făcând referire la prevederile art. 240 alin. (1) CPC invocă că încălcările menționate au dus la formarea unor concluzii greșite, deoarece nu s-a constatat care parte a atentat la proprietatea vecină și dacă acest fapt a avut loc în realitate, cu atât mai mult că la dosar nu sunt anexate și nu au fost cercetate planurile geometrice ale terenurilor deținute de părți.

La 11 septembrie 2014 Nina Arnăut a depus referință asupra cererii de recurs declarate de Mina Arnăut, solicitând respingerea recursului ca fiind inadmisibil, deoarece instanța de apel a examinat litigiul minuțios, sub toate aspectele și a pronunțat o hotărâre legală și întemeiată, iar recursul declarat de Mina Arnăut este neîntemeiat și depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut de art. 434.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei recurate a fost expediată în adresa recurente la 02 iunie 2014, fapt confirmat prin copia scrisorii de însoțire nr. 11486 (f. d. 67). Alte date care ar atesta momentul recepționării deciziei recurate, la materialele pricinii lipsesc.

Prin urmare, se constată că recurenta s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 28 iulie 2014, în termen.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Mina Arnaut nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate. Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de Mina Arnaut, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Mina Arnaut ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Recursul declarat de Mina Arnaut se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Vera Macinskaia

Dumitru Mardari